

Notat

Udlændinge-, Integrations-
og Boligministeriet

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Udlændinge-, Integrations og Boligudvalget om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens præjudicielle sag C-424/16, Vomero

1. Indledning

En britisk domstol (Supreme Court of the United Kingdom) har forelagt præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen vedrørende fortolkning af den særlige beskyttelse mod udsendelse for de unionsborgere, der har haft ophold i de ti forudgående år i en anden medlemsstat end den, hvor de er statsborgere (værtsmedlemsstat), efter artikel 28, stk. 3, litra a, i direktiv 2004/38/EF (opholdsdirektivet), herunder beregningen af den tiårige opholdsperiode.

2. Sagens faktiske omstændigheder

Sagen vedrører en italiensk statsborger, Franco Vomero, der fra 1985 til 2001 har boet i Storbritannien. Fra 2001 til juli 2006 har Franco Vomero afsonet en fængselsstraf for manddrab. Han blev i marts 2007 udvist af Storbritannien af de britiske myndigheder. Appelsagen om udvisning blev udsat på afgørelsen af andre sager. I mellemtiden begik Franco Vomero yderligere strafbare handlinger, som han blev idømt straffe for og har afsonet korte domme på 16 og 12 uger.

Supreme Court of the United Kingdom har på den baggrund forelagt EU-Domstolen følgende spørgsmål:

Afhænger den særlige beskyttelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), [i direktiv 2004/38/EF] af retten til tidsbegrænset ophold som omhandlet i artikel 16 og artikel 28, stk. 2? Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, forelægges endvidere følgende spørgsmål med henblik på præjudiciel afgørelse: Beregnes opholdsperioden i de ti forudgående år som

7. november 2016

Udlændinge-, Integrations-
og Boligministeriet

Familiesammenføring mv.
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uibm@uibm.dk
Web www.uibm.dk

CVR-nr. 36977191

omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), som en almindelig kalenderperiode, der beregnes fra den relevante dato (her afgørelsen om udvisning), der omfatter eventuelle perioder med fravær eller fængsling, eller en potentielt afbrudt periode, der beregnes ved at regne tilbage fra den relevante dato og lægge perioder sammen, hvor den pågældende ikke var fraværende eller i fængsel, med henblik på eventuelt at nå frem til et samlet forudgående ophold på ti år? Hvorledes er forholdet mellem vurderingen af, hvorvidt der har været ophold i ti år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), og den samlede vurdering af forbindelse med hensyn til integration?

3. Regeringens interesse i sagen

Opholdsdirektivet regulerer unionsborgere og deres familiemedlemmers ret til indrejse og ophold på medlemsstaternes område. Direktivet opstiller også begrænsninger for disse rettigheder således at der kan ske udsendelse eller nægtelse af indrejse, hvis hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed taler for det. Foranstaltninger truffet af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og kan udelukkende begrundes i vedkommendes personlige adfærd, som skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse.

Der gælder generelt det princip, at jo stærkere unionsborgeren er integreret i en medlemsstat, desto stærkere er beskyttelse mod udsendelse. Efter direktivets art. 28, stk. 3, litra a, må medlemsstaterne derfor ikke træffe en udsendelsesafgørelse i forhold til en unionsborger, medmindre afgørelsen er bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed som fastlagt af medlemsstaten, hvis borgeren har haft ophold i værtsmedlemsstaten i de ti forudgående år.

Domstolen har i Tsakouridis-dommen (C-145/09) fastslået, at en unionsborger ikke kan påberåbe sig beskyttelsen efter direktivets artikel 28, stk. 3, litra a, hvis vedkommende har afbrudt sit ophold i værtsmedlemsstaten. Domstolen har i dommen endvidere fastslået, at det ved vurderingen af, hvornår en persons ophold i en værtsmedlemsstat må anses for afbrudt, skal der tages konkret hensyn til alle relevante forhold, herunder navnlig varig-

heden af hver af den pågældendes fravær fra værtsmedlemsstaten, den samlede varighed og hyppigheden af disse fravær samt de grunde, der har fået den pågældende til at forlade denne medlemsstat. Videre har Domstolen i dommen fastslået, at en tvangsmæssig tilbagevenden til værtsmedlemsstaten med henblik på dér at afsone en fængselsstraf, og den tid, der er tilbragt i varetægt, kan tages i betragtning i den samlede vurdering, der skal foretages for at fastslå, om den tætte integration i værtsmedlemsstaten, som tidligere er opnået, er blevet afbrudt.

Domstolen fandt i MG-dommen (C-400/12), at perioder med fængsling ikke skal tages i betragtning med henblik på tildelingen af den øgede beskyttelse i direktivets artikel 28, stk. 3, litra a, og at disse perioder i princippet afbryder opholdets uafbrudte karakter i henhold til denne bestemmelse.

Det er på den baggrund regeringens vurdering, at der i indlægget for Domstolen bør argumenteres for, at en unionsborger ikke kan påberåbe sig beskyttelsen efter direktivets artikel 28, stk. 3, litra a, hvis vedkommende har afbrudt sit ophold i værtsmedlemsstaten, og at perioder med fravær eller fængsel ikke skal medregnes med henblik på eventuelt at nå frem til et samlet forudgående ophold på ti år.

Regeringen vil i indlægget også argumentere for, at det er de nationale myndigheder som – på grundlag af samtlige omstændigheder i den konkrete sag – skal vurdere forholdet mellem opholdsperioden efter artikel 28, stk. 3, litra a, og den samlede vurdering med hensyn til integration.